

end at den gaar ud paa noget ganske Selvforsaaeligt, nemlig det, at Forbrugsforeninger skulle gaa ind under den almindelige Regel om Handlende, naar deres Virksomhed er af den Bestaaffenhed, at den maa betragtes som Næringsdrift, det vil sige, de gaa ind under de almindelige Bestemmelser om Handel, naar de drive Handel. Underleedes ser jeg ikke, at denne Bestemmelse kan forstaas, i alt Fald antager jeg, at saaledes som Praxis — der foreligger jo en Højesteretsdom — har udtalt sig om dette Forhold, vilde det vistnok blive antaget for Fremtiden, at Foreninger, som alene gaa ud paa at fordele indkjøbte Varer mellem deres egne Medlemmer, selv om de indkjøbes i større Partier, og derefter uden forudgaaende Bestilling udsælge eller fordele dem imellem deres Medlemmer, at de ikke ville falde ind under denne Bestemmelse og ikke ville nødsages til at løse Næringsbevis, medmindre det kommer til at fremtræde som en Omgaaen af Lovgivningen derved, at Afgangen til at købe hos denne Forening er saa let, at den ikke kan siges at være indskrænket til Foreningens Medlemmer. Dette er selvfølgelig, og derfor forekommer det mig, at det ser lidt besynderligt ud, at det er indskrænket til de Forbrugsforeninger, „der herefter danne sig“. Denne Begrænsning, som passede meget godt efter Regeringens Lovforslag, synes her at være lidt besynderlig. Det forekommer mig, at saaledes som Bestemmelsen nu staar her, burde den gjælde enhver Forbrugsforening, og dette er ogsaa forsaavidt fuldstændig korrekt, som man jo ogsaa med Hensyn til allerede dannede Forbrugsforeninger bør have Afgang til en saadan Kontrol og Underjøgelse som den, der hjemles i 2det Stykke af § 2. Jeg mener derfor, at Ordene „som herefter danne sig“ bør udgaa. — Bestemmelsen i § 9, som gaar ud paa, at Borgerstab til Værkshushold, Konditori osv. ikke skal kunne meddeles Personer, som have været straffede, om de end ikke have været idømte Strafarbejde, — hvilket jo overhovedet udelukker fra at faae Borgerstab —, er jo ogsaa tilbørlig noget Nyt. Jeg kan ikke have noget imod Tanken i denne Bestemmelse. Jeg tror, at det er meget fornuftigt, at man med Hensyn til Næringsveie af denne Bestaaffenhed, som saa let give Afgang til Uordener, bør stille strengere Fordringer i Henseende til, at den Raagjældende er ustraffet, end med Hensyn til andre Næringsveie, men dermed vil jeg ikke have sagt, at Bestemmelsen, som den nu foreligger, ikke er for streng og tillige i det Hele uheldig affattet. For det Første finder jeg det altfor strengt, at et Menneske skal være udelukket fra disse Næringsveie, fordi han en Gang har været idømt Fængsel paa Vand og Brød, f. Ex. for Betleri eller Løsgængereri. Jeg finder det i og for sig urimeligt, at et Menneske, der f. Ex. i sit 19de Aar er bleven straffet med Fængsel paa Vand og Brød for Betleri, aldrig nogensinde maa blive Konditor, og det er i skjærende Modsetning til Bestemmel-

sen i Næringslovens § 9, som jo selv med Hensyn til Folk, som have været idømte Strafarbejde, naar det ikke har været højere end Forbedringshusarbejde, bestemmer, at de kunne faae Rehabiliteration eller Opreisning med Hensyn til Næringsdriften allerede efter 5 Aars Forløb, saaledes, at de da kunne faae Borgerstab, naar de ikke i Mellemtiden have gjort sig skyldige i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. I Sammenligning hermed er denne Bestemmelse meget haard og urimelig, og det forekommer mig, at den burde indskrænkes til det Tilfælde, hvor Vedkommende har udstaaet en saadan Straf i Løbet af de sidste 5 Aar. Derhos er Bestemmelsen ogsaa mindre heldig, idet det er urimeligt at lægge Bægt paa, om en Person har været idømt Vand og Brød Straf, navnlig for Løsgængereri eller Betleri. Det er nemlig en ren Tilfældighed, om han bliver idømt Straf af Vand og Brød eller en anden ganske ligeartet Straf, nemlig Tvangsarbejde, hvilket alene beror paa, om der er en Tvangsarbejdsanstalt i den Jurisdiktion, hvori han bliver dømt. Er dette Tilfældet, saa vælger man næsten altid Straf af Tvangsarbejde i Stedet for Vand og Brød, og det er derfor urimeligt netop at gjøre det til Afgangspunkt, om han har udstaaet Vand og Brød Straf eller ikke. Fremdeles er Slutningsbestemmelsen, som gaar ud paa, at „enhver af bemeldte Næringsbrugere, hvem saadan Straf overgaa for nogen af de i Straffelovens § 182 samt 23de og 26de Kapitel nævnte Forbrydelser, skal have sin Næringsadkomst forbrudt“, maaske i sig selv heller ikke saa ganske heldig. Det er altid noget misligt at udtage saadanne enkelte Bestemmelser af Straffeloven, thi man kommer derved saa faare let til at behandle ganske ligeartede Forhold efter forskellige Regler, og dette gjælder da navnlig her. Man burde da under alle Omstændigheder her have medtaget det 27de Kapitel i Straffeloven, som handler om Falsk, og hvor der navnlig til Slutning omhandles en Del af de Forbrydelser, som netop for Næringsdrivende ere de aller mest kompromitterende, og som netop kunne straffes med Vand og Brød, nemlig Forskning af Varer og Brug af falsk Vægt. — Der er endnu et Forhold, som jeg vil tillade mig at berøre. Det er et Forhold, som ogsaa har været Ojensstand for megen Dmtale i det andet Thing, nemlig det uheldige Forhold med Omløben af uldne og linnede Varer. Saaledes som Forholdet nu er, kan det bringe, ikke blot Kjøbmændene i Byerne, men navnlig ogsaa Domstolene til Desperation, thi det er næsten umuligt at komme til et fornuftigt Resultat med Hensyn til dette Forhold. Vanskeligheden ligger dels deri, at det er saa overordentlig svært at faae et paalideligt Skøn om, hvorvidt de Varer, som der er Spørgsmaal om, ere et Husflidsprodukt eller ikke, og dels deri, at man er noget uklar om, hvor langt det gamle Restrikt-